

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ПЕТРОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF PETROVA v. UKRAINE)**

(Заява № 33635/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

11 січня 2007 року

ОСТАТОЧНЕ

11/04/2007

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Петрова проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 4 грудня 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 33635/03), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянкою України пані Галиною Василівною Петровою (далі – заявниця) 23 вересня 2003 року.

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженими – пані В. Лутковською та паном Ю. Зайцевим.

3. 15 березня 2005 року Суд вирішив направити на комунікацію Уряду скаргу заявниці відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції щодо невиконання рішення, винесеного на її користь. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявниця, 1943 року народження, проживає в м. Чугуєві Харківської області. Вона - колишня працівниця ВАТ «Чугуївська паливна апаратура» (далі – підприємство). В той час державна частка у статутному фонді підприємства становила 32,67%. Таким чином, на зазначене підприємство розповсюджувалась дія Закону «Про введення мораторію на примусову реалізацію державного майна» від 29 листопада 2001 року.

5. Факти, які стали підґрунтям справи, описані у справі «Соловійова проти України» (№ 32547/03, пп. 7-11, рішення від 13 грудня 2005 року).

6. 25 листопада 2002 року Чугуївський місцевий суд Харківської області зобов'язав підприємство виплатити заявниці 1939 грн¹ заборгованості із заробітної плати. Це рішення стало остаточним, і 9 січня 2003 року виконавчий лист було передано для виконання до відділу виконавчої служби Чугуївського міського управління юстиції.

7. 10 липня 2006 року присуджену суму було повністю виплачено заявниці.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

8. Відповідне національне законодавство викладене в рішеннях «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року) та «Трихліб проти України» (№ 58312/00, пп. 25-32, від 20 вересня 2005 року).

ЩОДО ПРАВА

I. МЕЖІ РОЗГЛЯДУ СПРАВИ

9. Суд зазначає, що після комунікації справи Уряду-відповідачу заявниця звернулась з новою скаргою відповідно до статті 1 Першого протоколу з огляду на обставини справи.

10. На думку Суду, нова скарга не є уточненням початкової скарги заявниці за пунктом 1 статті 6 Конвенції, яку вона подала до Суду приблизно двома роками раніше та щодо якої сторони надали свої коментарі. Таким чином, Суд не вважає належним розглядати зараз це питання (див., напр., «Жмак проти України», № 36852/03, пп. 11-12, рішення від 29 червня 2006 року).

II. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

11. Заявниця скаржилась на неспроможність державних органів виконати рішення від 25 листопада 2002 року вчасно. Вона посилялась на пункт 1 статті 6 Конвенції, який передбачає у відповідних частинах таке:

1. 377,46 євро.

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру.»

12. Уряд надав зауваження, які заявник заперечив, щодо невичерпання національних засобів юридичного захисту, подібні до тих, що уже були відхилені в низці рішень Суду щодо невиконання рішень проти державних підприємств (див., напр., серед багатьох інших, «Соловійова проти України», рішення, зазначене вище, пп. 17 та 20-21).

13. Суд робить висновок про те, що скарга заявниці за пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо затримки у виконанні рішення від 25 листопада 2002 року порушує питання факту і права щодо Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Він не вбачає підстав визнати цю скаргу неприйнятною. Таким чином, Суд має визнати її прийнятною.

III. ЩОДО СУТІ

14. У своїх зауваженнях щодо суті скарги заявниці Уряд стверджував про відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

15. Заявниця не погодилась.

16. Суд зазначає, що рішення від 25 листопада 2002 року залишалось невиконаним протягом трьох років і семи місяців.

17. Суд нагадує, що він вже визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у низці подібних справ, включаючи справи, що стосувались цього ж боржника, який знаходився у віданні держави, - ВАТ «Чугуївська паливна апаратура» (див., наприклад, «Соловійова проти України», рішення, зазначене вище, пп. 25-39, та «Косаревська та інші проти України», № 29459/03, № 4935/04 і № 26996/04, пп. 29-32, рішення від 6 грудня 2005 року).

18. Розглянувши усі матеріали справи, які були в його розпорядженні, Суд вважає, що Уряд не надав жодного факту чи аргументу, які могли б переконати його дійти іншого висновку в цій справі.

19. Відповідно мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію.»

A. Шкода

21. Заявниця вимагала 7 000 грн (1 155 євро) відшкодування моральної шкоди.

22. Уряд стверджував, що ці вимоги мають бути відхилені.

23. Суд вважає, що заявниця зазнала певної моральної шкоди в результаті визнаного порушення. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як того вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявниці суму в розмірі 1000 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Витрати

24. Заявниця також вимагала 95,21 грн (16 євро) відшкодування судових витрат і надала копії квитанцій за поштові послуги.

25. Уряд не надав зауваження проти виплати згаданої вище суми.

26. Беручи до уваги обставини справи та інформацію, яка була в його розпорядженні, Суд присуджує заявниці 16 євро.

C. Пеня

27. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має

сплатити заявниці у національній валюті держави-відповідача на день здійснення платежу 1 000 євро (тисячу євро) відшкодування моральної шкоди та 16 євро (шістнадцять євро) відшкодування судових витрат, плюс будь-який податок, який може бути стягнуто із зазначених сум;

(b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;

4. *Відхиляє* інші вимоги заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 11 січня 2007 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
(C. Westerdiek)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН
(P. Lorenzen)
Голова